

Sygn. akt II K 123/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Chełmnie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący – **SSR Agata Makowska - Boniecka**

Protokolant – stażysta K. S.

przy udziale Prokuratora – S. C.

po rozpoznaniu w dniu 04/08/ 2015 roku, 02/02/2016 roku i 26/04/2016 roku

sprawy:

R. S. (1)

s. A. i D. z domu S.

ur. (...) w C.

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 marca 2015 roku w miejscowości B. groził popełnieniem przestępstwa na szkodę W. N. (1), tj. zniszczeniem jego mienia poprzez skopanie oraz najechanie ciągnikiem na samochód V. (...) o nr rej. (...), przy czym groźba ta wzbudziła u W. N. (1) uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona,

tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 kk

orzeka:

I. uznaje oskarżonego **R. S. (2)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, tj. występku z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. wymierza mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych,

II. Wymierza oskarżonemu opłatę w kwocie 200 (dwustu) złotych i obciąża go wydatkami postępowania poniesionymi w sprawie w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych.

Sygn. akt: II K 123/15

UZASADNIENIE

W dniu 18 marca 2015 roku w godzinach południowych pokrzywdzony W. N. (1) wraz z żoną A. N. udał się do gospodarstwa rolnego (...) położonego w miejscowości B.. Pokrzywdzony chciał porozmawiać z zięciem właściciela gospodarstwa rolnego- oskarżonym R. S. (1) o incydencie z pomalowaniem farbą samochodu należącego do pokrzywdzonego, do jakiego miało dojść na terenie gospodarstwa rolnego państwa S..

Oskarżony R. S. (1) zamieszkuje wraz z żoną A. S. (1) w tym samym budynku, co państwo S., mają wspólne z państwem S. drzwi wejściowe i korytarz. Tuż przy drzwiach wejściowych do budynku znajdują się drzwi wejściowe do kuchni państwa S.. Wskazany rozkład pomieszczeń powoduje, że rozmowy toczące się przy drzwiach wejściowych do budynku słychać w mieszkaniu państwa S..

W. N. (1) zadzwonił do drzwi wejściowych i wyszedł do niego R. S. (1). W. N. (2) spytał go, dlaczego pomalował mu samochód. Po krótkiej wymianie zdań oskarżony zagroził popełnieniem przestępstwa na szkodę W. N. (1) tj. zniszczeniem jego mienia poprzez skopanie oraz najechanie ciągnikiem na samochód V. (...) o nr rej. (...) przy czym groźba ta wzbudziła u W. N. (1) uzasadnioną obawę, że zostanie spełniona. Groźby te słyszała żona pokrzywdzonego oraz właściciel gospodarstwa (...), która tego dnia wróciła ze szpitala.

Następnego dnia pokrzywdzony złożył zawiadomienie o przestępstwie.

Oskarżony wraz z żoną pozostaje w konflikcie z państwem S., jak również z państwem N..

(dowód: notatka urzędowa- k. 1, zeznania pokrzywdzonego W. N. (1)- k. 5, 60-61, 81, zeznania świadka A. N.- k. 11v, 61-61v, 81v, zeznania świadka J. S.- k. 10v, 61v, 82, wyjaśnienia oskarżonego R. S. (1)- k. 59v, 79v, zeznania świadka A. S. (2)- k. 82-82v, zeznania świadka A. S. (1)- k. 82v- 83v, notatka urzędowa- k. 12, karta informacyjna leczenia szpitalnego A. S. (2), k. 87)

Oskarżony R. S. (1) był uprzednio karany.

(dowód: karta karna- k. 70- 71, odpis wyroku Sądu Rejonowego w (...) z dnia 8 września 2014 roku, k. 54-55 akt)

Oskarżony R. S. (1) posiada gospodarstwo rolne o powierzchni 9.5529 ha położone w miejscowości B., z prowadzenia którego osiąga dochód w kwocie 1.500 zł miesięcznie, nie posiada majątku ruchomego, nie złożył zeznania podatkowego w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych za 2013 rok, w bazie danych Urzędu Skarbowego w C. brak jest informacji o dochodach za 2014 rok.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. S. (1) k. 23, 79v, pismo z Urzędu Skarbowego w C.- k. 28, pismo z Urzędu Gminy w U.- k. 32, notatka urzędowa- k. 24)

W toku postępowania przygotowawczego oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Przed Sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że nawet jeśli z jego ust padły słowa o „skopaniu samochodu i przejechaniu go ciągnikiem” to nie miał zamiaru zrealizowania groźby. Podkreślił złe relacje łączące go z teściami i państwem S., wskazał na „korzyść”, jaką mógłby uzyskać jego teść przez przedstawienie oskarżonego w jak najgorszym świetle.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego R. S. (1)- k. 23v, 59v, 79v)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się przede wszystkim na treści zeznań złożonych przez pokrzywdzonego W. N. (1) oraz jego żonę A. N.. Materiałem uzupełniającym, lecz również znaczącym dla odtworzenia przejawów zachowania się oskarżonego okazały się być zeznania świadków J. S. i A. S. (2).

Sąd jako w pełni wiarygodne uwzględnił załączone do akt sprawy dokumenty w postaci notatek urzędowych, pisma z Urzędu Skarbowego w C., z Urzędu Gminy w U. i karty informacyjnej leczenia szpitalnego A. S. (2) stwierdzając, iż zostały one sporządzone z zachowaniem przewidzianych prawem wymogów przez osoby do tego upoważnione, a ich treść nie była w toku postępowania kwestionowana przez strony.

Sąd dał wiarę zeznaniom pokrzywdzonego i jego żony A. N.. Nie sposób było nie zauważyć okoliczności, które mogły mieć wpływ na ocenę ich wiarygodności jako świadków. Wysunięcie hipotezy, że oskarżenie R. S. (1) zostało przez nich zmyślane, nie znajduje potwierdzenia w zebranych materiale dowodowym. Twierdzenia oskarżonego, że oskarżenie to reperkusje istniejącego między nim a teściami i państwem N. sporu są wynikiem przyjętej przez oskarżonego linii obrony.

Zeznania pokrzywdzonego i jego żony A. N., składane przez nich w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem w przedmiotowej sprawie karnej są w pełni konsekwentne w swej treści, brak w nich elementów niespójności czy sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania.

Również zeznania J. S. i A. S. (2), brane pod uwagę łącznie z wcześniej poczynionymi ustaleniami, pozwalają na stwierdzenie tego, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 190 k.k. W żaden sposób nie zdejmuje odpowiedzialności z oskarżonego istniejący między nim a pokrzywdzonym i jego żoną oraz teściami spór, choć z całą pewnością kontekst sytuacyjny musiał być i był przez Sąd brany pod uwagę przy ocenie wiarygodności zeznań świadków. W szczególności, wobec potwierdzenia faktu opuszczenia przez świadka A. S. (2) szpitala w dniu 18 marca 2015 roku poprzez dokument w postaci karty informacyjnej leczenia szpitalnego, nie było podstaw do kwestionowania prawdomówności tej osoby odnośnie do jej obecności w domu podczas zdarzenia i zasłyszania słów wypowiedzianych przez oskarżonego.

Sąd wziął pod uwagę dość specyficzne wzajemne relacje panujące między oskarżonym i jego żoną a państwem N. i państwem S.. Wypowiedzi obu stron Sąd analizował z uwzględnieniem ich kontekstu, który obejmuje także towarzyszące wypowiedziom zachowania. Zdaniem Sądu zachowanie oskarżonego oceniane na tle charakterystycznych dla wieloletniego wspólnego pożycia obu stron, panujących pomiędzy nimi stosunków, mogą zostać zakwalifikowane jako wywołujące u pokrzywdzonego realne obawy. Świadczy o tym złożenie zawiadomienia o przestępstwie następnego dnia po zdarzeniu, a więc odstęp czasowy między zaistnieniem inkryminowanego zdarzenia, a podjęciem kroków zmierzających do uruchomienia postępowania karnego. W ocenie Sądu zachowanie oskarżonego polegające na wypowiedzeniu do pokrzywdzonego słów o zniszczeniu mienia poprzez skopanie oraz najechanie ciągnikiem na samochód niewątpliwie realizowało znamiona groźby popełnienia przestępstwa, zaś opisywane przez świadków wcześniejsze agresywne zachowania oskarżonego i pozostawanie z pokrzywdzonym w konflikcie czyniły realnym spełnienie powyższych gróźb.

Należało zauważyć, że przestępstwo groźby karalnej spenalizowane w art. 190 § 1 k.k. polega na tym, że a) sprawca grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa, b) przestępstwo to ma być popełnione na szkodę tej osoby, wobec której groźba jest wypowiedzana, lub na szkodę osoby dla niej najbliższej, c) groźba ta wzbudza u pokrzywdzonego obawę, że zostanie spełniona oraz d) obawa ta musi być uzasadniona. Wszystkie te przesłanki muszą wystąpić łącznie i tak też było w przedmiotowej sprawie.

Dla karalności przestępstwa groźby karalnej nie jest istotne czy sprawca miał w rzeczywistości zamiar zrealizowania groźby. W skład znamion przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. nie wchodzi istnienie zamiaru spełnienia groźby ani nawet nie jest konieczne obiektywne niebezpieczeństwo jej realizacji. Sprawca może nie chcieć spełnienia groźby. Istotne jest jednak, aby zagrożony nie wiedział o tym, a groźba wzbudziła u niego uzasadnioną obawę, iż będzie spełniona (wyr. SN z 3.4.2008 r., IV KK 471/07, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 801; wyr. SA w Katowicach z 20.8.2009 r., II AKA 123/09, KZS 2010, Nr 5, poz. 43; wyr. SA w Krakowie z 17.12.2008 r., II AKA 196/08, KZS 2009, Nr 2, poz. 35; wyr. SA w Lublinie z 11.10.2005 r., II AKA 233/05, KZS 2006, Nr 7–8, poz. 118). Tym samym twierdzenia oskarżonego o braku zamiaru zrealizowania groźby są irrelewantne dla przedmiotu procesu.

Przyznanie przez Sąd pełnej wiarygodności zeznaniom świadków oskarżenia skutkowało negatywną oceną twierdzeń podnoszonych przez samego oskarżonego. Próby przerzucenia przez oskarżonego odpowiedzialności za zaistniałą sytuację wyłącznie na teściów i państwa N. świadczą o przyjętej przez niego linii obrony, na której potwierdzenie nie potrafił przedstawić żadnych dowodów, a oddalone wnioski dowodowe obrony i tak nie zdołałyby wesprzeć wersji oskarżonego. Oskarżony ograniczył się właściwie do zanegowania twierdzeń podnoszonych przez pokrzywdzonego. Takie stwierdzenia nie znalazły nawet najmniejszego oparcia w treści zgromadzonych dowodów, co spowodowało odmowę uznania przez Sąd wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne. Zresztą sam oskarżony przyznał, że może i z jego ust padły słowa o „skopaniu samochodu i przejechaniu go ciągnikiem”, kwestionował jednak swój zamiar zrealizowania groźby. Uzasadnienie postanowień oddalających wnioski dowodowe oskarżonego podane zostało w protokołach rozprawy, zatem nie ma podstaw do ponownego jego przytaczania w tym miejscu (por. k. 84 i k. 102v akt)

Sąd nie dał również wiary zeznaniom świadka A. S. (1). Wprawdzie była ona bezpośrednim świadkiem opisanego w akcie oskarżenia czynu, jednak z dużą ostrożnością należy podchodzić do jej zeznań. Świadek ten z niebywałą wręcz dokładnością relacjonowała przebieg zdarzenia, jednak nie była w stanie odpowiedzieć na pytanie, czy jej mąż użył słów o skopaniu oraz najechaniu ciągnikiem na samochód pokrzywdzonego. Wynika z tego w sposób niebudzący żadnych wątpliwości, że świadek ten stara się przedstawiać rzeczywistość tak, jak jest jej wygodnie i na korzyść oskarżonego.

Postępowanie dowodowe dostarczyło Sądowi wszystkich niezbędnych okoliczności do ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń rozpatrywanych w przedmiotowym procesie, prawnej oceny czynu oskarżonego i zespołu okoliczności pozwalających na orzeczenie kary zgodnie z dyrektywami jej wymiaru /wyrok SN z dnia 29.01.1974 r. OSNKW 1974, nr 7-8, poz. 145/.

Na podstawie opisanej wyżej analizy materiału dowodowego Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, to jest występku wyczerpującego przepis art. 190 § 1 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu na podstawie art. 190 § 1 k.k. karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przy przyjęciu wysokości jednej stawki na kwotę 20 (dwudziestu) złotych oraz wymierzył oskarżonemu opłatę w kwocie 200 (dwustu) złotych i obciążył go wydatkami postępowania poniesionymi w sprawie w kwocie 70 (siedemdziesięciu) złotych.

Orzekając w ten sposób sąd kierował się dyrektywami art. 53 k.k. przy uwzględnieniu wszelkich ujawnionych w toku postępowania okoliczności łagodzących i obciążających. Przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. zagrożone jest alternatywnie grzywną, karą ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do dwóch lat. Wymierzając oskarżonemu karę grzywny Sąd zastosował przepis art. 33 § 1 i 3 k.k.

Do okoliczności obciążających zaliczyć należy przede wszystkim uprzednią karalność oskarżonego /k. 70- 71/, znaczną szkodliwość społeczną popełnionego przez niego czynu, wulgarne zachowanie, skierowanie działania przeciwko dobrom osobistym pokrzywdzonego jak poczucie bezpieczeństwa, wolność osobista w tym wolność od jakiegokolwiek zagrożenia i spokojna, nie zakłócona egzystencja. Sąd nie dopatrywał się natomiast po stronie oskarżonego żadnych okoliczności łagodzących.

Sąd wymierzając karę oskarżonemu miał na uwadze fakt, iż dolegliwość kary nie może przekraczać stopnia winy. W doktrynie podkreśla się nadrzędność powyższej dyrektywy wobec innych ogólnych dyrektyw wymiaru kary. W przedmiotowej sprawie uznać należy, że stopień zawinienia oskarżonego jest wysoki.

Sąd wziął także pod uwagę dyrektywę wymiaru kary nawiązującą do stopnia społecznej szkodliwości czynu, która jest niewątpliwie duża.

Sąd wymierzając karę wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które powinna ona osiągnąć. Kara w orzeczonym wymiarze powinna niewątpliwie odstraszyć oskarżonego od ponownego wejścia na drogę przestępstwa i spełnić swój cel prewencji indywidualnej. Z drugiej zaś strony orzeczona kara powinna ukształtować postawę oskarżonego. Orzeczona kara spełnić powinna również swoje cele, jeśli chodzi o prewencję generalną.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 627 k.p.k., zaś o opłacie sądowej na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), uwzględniając w tym zakresie sytuację materialną i rodzinną oskarżonego.

SSR Agata Makowska-Boniecka